

Bernal, 2 de desembre de 1983

A Isabel-Clara Simó
Barcelona

Estimada amiga,

Ara m'adono que la teva lletra del juny (!) mereixia una resposta més urgent, ni que fos perquè vegessis que no tothom s'ha quedat tan tranquil per la desaparició de CANIGO, car, no solament jo, sinó tots els companys d'O.C.C., ens vam sentir com si ens haguessin arrencat un òrgan vital. És possible que nosaltres, degut a la llunyania i a l'enyor, la sentíssim més pregonament, aquesta perdua. La revista ens duia una alenada d'aire del=terror, tal com nosaltres el somniem, i pensàvem que, si vosaltres lluitàveu, era perquè valia la pena de continuar lluitant, i així ens insuflava una dosi d'energia i d'optimisme, quan ens sentíem defallir o quan notàvem que se'ns encomanava el desencís. En un mot: ens sentíem acompanyats.

No, estimada amiga, tu no has estat quinze anys equivocada. El que passa és que la destrucció de la consciència nacional dels catalans que s'ha produït en aquesta llarga nit (de la qual, per cert, em sembla que encara no n'hem sortit) ha estat molt més intensa i terrible del que ens pensàvem. D'altra banda, estic segur que la desaparició de la revista ha estat més sentida del que aparentment sembla. Pensa que no tothom és hàbil per expressar-se amb la ploma i, per això, molta gent s'ha trobat que no us ha manifestat el seu sentiment perquè no ha sabut com ~~era~~-ho. El silenci que s'hagi produït en d'altres esferes, calia esperar-lo. Per a ells, els independentistes som incorrigibles, els empenyem, els fem nosa... Un exemple: aquesta carta a Xavier Romeu que t'adjunto la vaig enviar a l'AVUI, quan encara no havia passat ni un parell de mesos de la seva absurda mort. Doncs bé, van dir que no la publicarien perquè havia perdut actualitat!

CANIGO no ha estat un fracàs, ans al contrari. En aquesta època de defecció i de botiflerisme agut, el que vosaltres heu fet és un símbol de fermesa, de patriotisme desinteressat i digne, i sobretot CANIGO fou una tesa sageta que marca el camí a seguir sense fer marrades ni deixar-se entabanar pels cants de sirena, en aquesta lluita incessant per la recuperació de la llibertat dels Països Catalans.

Tot això hauria hagut de dir-t'ho abans, però aquests mesos he estat enxampat per la feina i alguns problemes familiars. Vaig acabar -per fi!- la traducció de Fira de Canitats, i també he enllestit la de La taronja mecànica. Ara, Proa m'ha proposat de traduir Washington Square de Henry James. De més a més, mensualment faig un article per a l'APLEC d'O.C.C., els quals en Gregor s'encarrega que surtin també al "Brusi" (per si no n'has vist cap, t'adjunto fotocòpia del darrer). I, és clar, hi ha la feina quotidiana per guanyar-se, més malament que bé, les garrofes, per tal de poder sobreviure amb una inflació del 500% anual. Ara tothom està esperançant que en aquesta nova etapa democràtica que encetarem aviat les coses aniran millor. Ja veurem...

Espero que no t'oblidis d'enviar-me la JULIA.

Que feu, ara? Com està el teu marit? I tant com pots compta amb la meua amistat, com jo compta amb la vostra.

I plego, perquè no vull endarrerir encara més aquesta resposta. Una cordial i sentida abraçada per a tu i el teu marit

Jordi Arbones